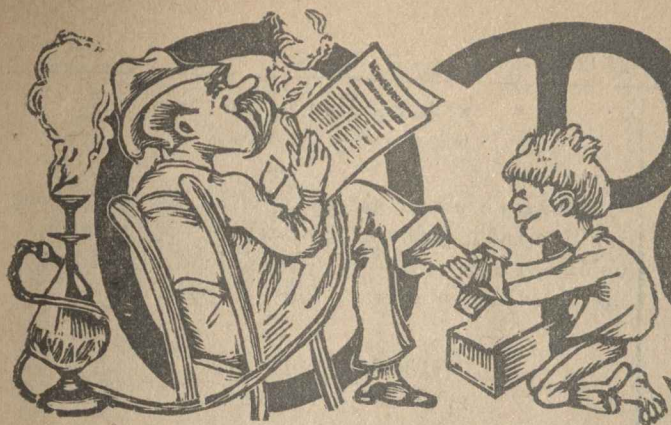

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾶ γ κ α ε ἰ ν α ἰ μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα δύοας μέρα—δ ῆ κ α φ ρ ᾶ ν κ α κ α ἴ σ τ ὀ χ ῆ ρ ι

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνιν.

Μαΐου δευτέρα
κι' ἀνθέων ἡμέρα.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιά κι' ἐνιακόσα,
νέα πλάσις 'στὰ νέφη πετώσα.

Χίλια κι' ὀγδόντα τρία,
μῆνις σπαθίων ἀγρία.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος 'στὴν Πρωτομυγρὰ κι' ἐρέτος

Φ.—Πᾶμε νὰ τὸν πιάσωμε, Περικλέτο, πάλι
τὸν κατσαρομάλλη.
Πᾶμε νὰ τὸ στρώσωμε
μέσα 'στὰ λουλούδια,
καὶ νὰ καμαρώσωμε
ρόδι' ἀγγελούδια.

Προσμένουν πρασινάδες,
προσμένουν περιβόλια,
προσμένουν πατινάδες,
καὶ Βάχχοι μὲ πιστόλια.

Χαρά' στον, ποῦ θὰ τρέξῃ μέσα σὲ περιβόλι
λουλούδια νὰ συνάξῃ,
καὶ μὲ μοιραῖον βόλι
τὰ πέταλα τινάξῃ.

Χαρά' στον, Περικλέτο, ποῦ μέσα σὲ γρασιδία
μακάριος καθίση,
χαρά' στον, ποῦ μεθύση,
καὶ μ' ὅλους ἀνταλλάξῃ Ρωμαῖκα βρυσίδια.

Χαρά' στους, ποῦ καὶ πάλιν
θὰ τρέξουν 'στὴν μεγάλην
πανήγυριν τῆς φύσεως,
τοῦ σφρίγους, τῆς ἀνθήσεως.

Χαρά' στους, ποῦ θὰ πίνουν ὥς 'στὸ γλυκοξημέρωμα,
ποῦ θὰ τοὺς εὔρ' ἢ πούλια μὲ μούτρα γιὰ σιδέρωμα,
ποῦ Μούσαις θ' ἀναστήσουν
μὲ τὰ γκαρίσματά των,
καὶ ρόδα θὰ ποτίσουν
μὲ τὰ ξεράσματά των.

Π.—Κι' ἐγὼ θὰ τὸ γλεντίσω
μὲ τόσο φαγοπότι,
κι' ἐγὼ θὰ ξενυκτίσω
μαζί σου, πατριώτη.

Σὲ κάμπων χαμομήλια
κι' ἐγὼ θὰ πατινάρω,
κι' ὅλη μου τὴν φαμήλια
μαζί μου θὰ τὴν πάρω.

Δὲν ξέρεις πῶς μ' ἀρέσει, ξυλένιε κακομοίρη,
φαμελικῶς νὰ τρέχω σὲ κάθε πανηγύρι,
δὲν ξέρεις πῶς μ' ἀρέσει τοῦ Μάη τὴν βραδεῖα
νὰ κουβαλῶ μαζί μου γυναῖκες καὶ παιδιὰ.

Μ' ἀρέσει νὰ πηγαῖνω μ' ὅλη μου τὴν φαμήλια
μ' ἀρέσει καὶ καλάθια νὰ σέρνω καὶ ζεμπίλια,
κι' ὅποτε ἀντὶ δρέπω ποικίλα τῶν ἀγρῶν
μωρὰ νὰ μὲ μουσκεύουν μὲ ποταμοὺς ὑγρῶν.

Τὴν ἀνθησιν τοῦ Μάη μ' ἀρέσει νὰ τρυγῶ
μετὰ τῆς γυναίκός μου,
νὰ σπρώχνωμαι κι' ἐγὼ
'στὸ σπρώξιμο τοῦ κόσμου.

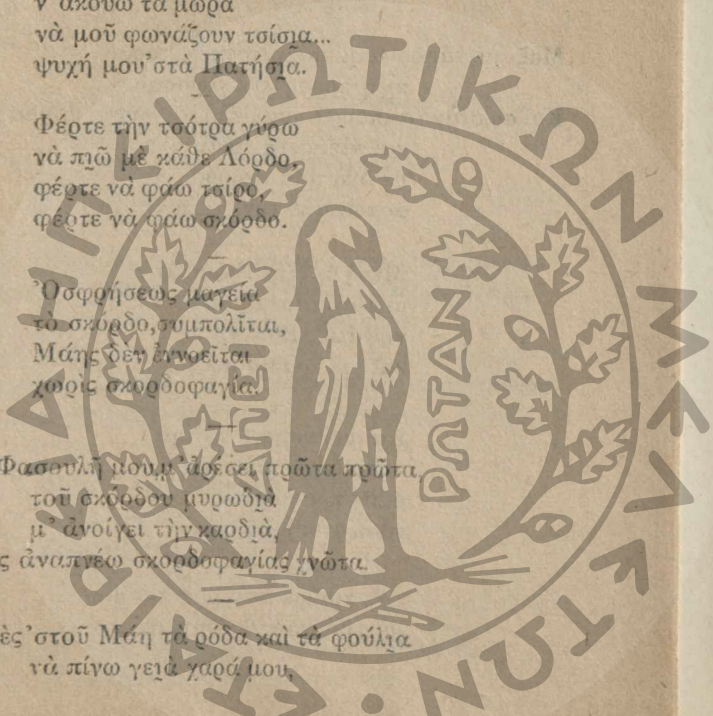
Μ' ἀρέσει, μασκαρά,
ν' ἀκούω τὰ μωρὰ
νὰ μοῦ φωνάζουν τσίσι...
ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια.

Φέрте τὴν τούφα γάρω
νὰ πῶ μὲ κάθε Λόρδο,
φέрте νὰ φάω τσίρο,
φέрте νὰ φάω σκόρδο.

Ὅσο φησέως μαγεία
τὸ σκόρδο, συμπολιταί,
Μάη δὲν ἐννοεῖται
χωρὶς σκόρδοφαγία.

Τὸ σκόρδο, Φασουλὴ μου, μ' ἀρέσει πρῶτα πρῶτα
τοῦ σκόρδου μυρωδιά
μ' ἀνοίγει τὴν καρδιά,
κι' ἀπλήστως ἀναπνέω σκόρδοφαγίας γνῶτα.

Μ' ἀρέσει μὲς 'στοῦ Μάη τὰ ρόδα καὶ τὰ φούλια
νὰ πίνω γεῖα χαρά μου.

καὶ μόλις ἔβγ' ἡ πούλα
νὰ βγάλω τάντερά μου.

Μέσα στὰ τραμ μ' ἄρῃσει ποδάρια νὰ πατῶ,
μὰ καὶ στὴν ἀγκυλιά μου μουρέλια νὰ κρατῶ,
κι' ἀπάνω μου μπερῆδες νὰ κάνουν ἐμετό.

Στὸν τόπον τῶν χαρίτων δὲν θέλω νὰ περάσω
τὴν ἐορτὴν τῆς φύσεως,
τοῦ κάλλους, τῆς ποιήσεως,
χωρὶς νὰ με ξεράσῃς, χωρὶς νὰ σὲ ξεράσω.

Μ' ἄρῃσουνε τὸν Μάη τὰ πρωῒνὰ κοψίματα,
τοῦ Βάχου τὰ ξενύκτια, τοῦ σκόρδου τὰ ρεψίματα,
κι' ἀπὸ τὰς αἰῶνας δλας τῶν μύρων, γουρλομμάτη,
μ' ἄρῃσει σκορδαρίλα
κι' ὀλίγη ποδαρίλα
τοῦ σκαίτικ μινωδάτη.

Ἔτσι ποὺ λὲς μ' ἄρῃσει νὰ τὸν πανηγυρίζω
τὸν ἀνδισμένο Μάη στὸν τόπο τὸν μακάριο,
κι' ἔπειτα, Φασουλῇ μου, στὸ σπῆτι νὰ γυρίζω,
καὶ σ' ὅλους νὰ φωνάζω μὲ μοῦτρο σὰν σουδάριο:

Πολὺ καλὰ τὸν Μάη τὸν πιάσαμε κι' ἐφέτος,
μ' εὐπρέπειαν, μὲ τάξιν, Ἑλληνικῶς, ἀνέτως,
κι' ἂν εἶναι κι' ἕνας μόνον, ποὺ κάπως ἀμφιβάλει,
τῆς ραδιῆς μορφῆς μας κυττάξετε τὰ κάλλη.

Φ. — Ἀνθὴ παντοῦ ποικίλα...
κι' ἔμένα, βρε, τὸν Μάη
μ' ἄρῃσει βαρβατίλα
καὶ σκόρδο νὰ βρωμάη.

Ἦλθε καὶ πάλι Μᾶς,
κι' ἂν σκόρδο δὲν βρωμάς,
δὲν εἶσαι, Περικλέτο, Ρωμῆος πανηγυριώτης
καὶ ποῦρος πατριώτης.

Γλυκεῖά τοῦ Μάη Μοῦσα
γύρω γλυκολαλεῖ,
ἄκου καὶ τὴν Βουλὴ
τὴν ἀηδογολαλοῦσα.

Μαζὶ μὲ τὰνδονάκια μᾶς ἦλθ' ἐκ περισσοῦ
κι' ἡ προσφιλὴς γλωσσοῦ.
Καὶ σὺ στὸν ταμπουρά σου βάλε καινούρια κόρδα,
καὶ πλέξε τῆς στεφάνι
μὲ δύο τριά σκόρδα
κανεῖς μὴν τὴν βασκάνη.

Μετὰ πολλὴν κραιπάλην
συνέρχεται καὶ πάλιν
νηφάλιος Βουλῇ,
καὶ γιὰ κρασιὰ μὲλει.

Καὶ μεθύσι μὲν σκίπτα
κυττάζω, παρλαπίπα,
κάθε κρασοπατέρα
νὰ σέρνεται ἐκεῖ πέρα.

Ἄς πρὶν πάλι, βρε παιδιὰ,
μὲ φθόγγους Φιλομήλας...

κι' ἐκ τῆς Βουλῆς σὰν μυρωδιὰ
μᾶς ἔρχεται κρασίλας.

Ἦλθαν καὶ δύο στὰς κλεινὰς τραγαῖς Αὐτοκρατορίας,
τοῦ Βασιλῆα μας ἀδελφαῖς, πιστεύω νὰ τῆς γνώρισες.
Κι' ἂν δλα λείψουν ἀπὸ μᾶς, καὶ πράγματα καὶ λόγοι,
μὰ θὰ μᾶς μείνῃ πάντοτε τρανὸ συγγενολόγι.

Ἦλθε Μᾶης, ἦλθε Μᾶς,
κι' εἶναι ν' ἀπορῇ κανεῖς
πῶς τοιοῦτοι συγγενεῖς
ἐπισκέπτονται κι' ἐμᾶς.

Ζήτω στῆς Ἱμπερατρίτσας... πάντα λὲν γιὰ μᾶς καλὸ,
καὶ γιὰ τοῦτο, Περικλέτο, σὲ θερμοπαρακαλῶ
τὸ ποτήρι σου ν' ἀδειάσῃς καὶ σὲ τούτων τὴν ὑγείᾳ...
Π. — Ζήτω στῆς Ἱμπερατρίτσας...

Φ. — Τὶ χρυσοῖ Πρωτομαγιά!

Περικλέτο μου, τραγοῦδα...
κύτταξε μὴ πεταλοῦδα
μὲς στὰ ρόδα κοιμισμένη... πῶς τὰ μῦρα τὴν μεθάνα...
Π. — Κάποιος βουλευτὴς σ' ἐκείνην μετεμψυχωμένος θύει.

Φ. — Ἄκου καὶ γαῖδοῦρι πρώτης...

Π. — ποῖος φθόγγος, ποῖον μένος!...
Κάποιος ρήτωρ πατριώτης
θᾶναι μετεμψυχωμένος.

Φ. — Κύτταξε καὶ κολοκύθαις καὶ μεγάλαις καὶ πολλαῖς...

Π. — Δὲν σοὺ φαίνονται πῶς εἶναι τῶν συγχρόνων κεφαλαῖς;
Φ. — Μὲς σ' τοὺς Μᾶηδες ξαπλώσου
μὲ μαγιάτικα τραγοῦδια,
δρόσις τὸ κούτελό σου
μὲ τῶν ἀγγουριῶν τὰ φλούδια.

Π. — Τὶ Πρωτομαγιά τρελλή!
κολοκύθαις, Φασουλῇ,
καὶ μυστήρια καὶ γρίφοι!...

Τοῖου τοῖου τὸ πουλί,
τοῖου τοῖου κι' ἡ Βουλὴ
σὰν γαλιάνδρα, σὰν κοτσύφι.

Φ. — Ἔλα μὲ τὰ στεφάνια σου, τρελλὲ μου χρυσομάλλη,
καὶ τὸ χαρτοβασιλεῖο στεφάνωσέ το πάλι.
Στεφάνωσε Συντεχνιῶν ψηφίσματα μεγάλα
καὶ τῆς Βουλᾶς μὲ τὰ κρασιὰ καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα,
μὰ στέψε καὶ Πρωθυπουργόν, ὅστις ὡς ἀνθὸς κλίνει
καὶ δικεφάλους ἀετοὺς τῶν Πρώσων δένει λύνει.

Ἔπαρε σὺ τὴν λύρα σου κι' ἐγὼ τὸν ταμπουρά μου
καὶ πᾶμε, φρουκαρὰ μου,
στὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς μὲ τσότρες νὰ καθίσωμε
κι' ἐκεῖ ν' ἀπομεθύσωμε.

Π. — Ὡχ! μεθύσι ποὺ σοὺ τῶχω... κι' ἂν πληθαίνουν τὰ κρασιά,
κι' ἂν γι' αὐτὸ πολλοὶ στενάζουν μὲ μὴν ἄκρ' ἀπελπισιὰ,
ἄς τὰ πρὶν μ' ἐμεῖς μονάχοι
κι' ἄς μὴν κλαίγεται ποὺ τᾶχει.

Φ. — Ὡχ! μεθύσι ποὺ σοὺ τῶχω... θέλω ρόδα, θέλω κρίνος,
θέλω στόλους καὶ στρατούς,

θέλω Κάϊερ κοκκίνους,
μὰ καὶ μαύρους ἀετούς.

Θέλω, Περικλέτο, καί τι,
θέλω σ' ἐν' ἀεροπλάνο
νὰ πετῶ μὲ τὸν Κορφατῆ
καὶ μὲ τὸν ρεπουμπλικάνο.

Θέλω φοῦσκα καὶ μπαλόνη,
θέλω θέσεις, θέλω πόρους,
νὰ μὲ κάνουνε τελώνη
καὶ νὰ δέρω τοὺς ἐμπόρους.

Θέλω νὰ γενῶ κολλήγας
μ' ὅλα τὰ τρανὰ κοπάδια,
κι' Ἐκατόγχειρ νάμαι γίγας
μ' ἐκατὸ σωστὰ ξεράδια,
τὰ πενήντα σὲ ταμεῖα καὶ σὲ τσέπαις νὰ τάπλωνω
καὶ μὲ τᾶλλα τὰ πενήντα τοὺς κουτούς νὰ φασκελώνω.

Π. — Κι' ἐγὼ θέλω τόσα χέρια
ὅσα τοῦρανοῦ τᾶστέρια,
ὅπου δὲν ὀρίζονται.

Κι' ἀπὸ λαμπεροὺς ἀστέρας
νὰ κυτῶ Ρωμηῶν γαστέρας
νὰ μετεωρίζονται.

Μεγάλα γεγονότα κι' ἐφευρέσεις τοῦ Κώτα.

Φ. — Θέλω κουτουροῦ κουβένταις, θέλω γέλοια, χωρατάδες,
Σειληνοῦς, ζωὴ καὶ κότα,
κι' ἐφευρέσεις σὰν τοῦ Κώτα,
ποῦ μπορεῖς παιδιὰ νὰ κάνῃς δίχως γάμους καὶ παστάδες.

Ὅπως νέας εὐτυχίας κλώθει τῶν Ρωμηῶν ἡ μοῖρα...
ὅσο γιὰ τὰς ἐφευρέσεις ἡ πατρίς δὲν εἶναι στεῖρα.
Βεβαιώσου πῶς ποτὲ τὸ μυαλό δὲν θὰ μᾶς λείψῃ...
κάποιος Κώτας θὰ βρεθῇ κατὰ τὴν ἀνακαλύψῃ.

Τὶ κόσμος ἔχει νὰ γενῇ!...
παιδιὰ θὰ παραγγέλλῃς,
καὶ θὰ τὰ κάν' ἡ μηχανὴ
καθὼς ἐστὶ τὰ θέλεις.

Αὐτῆς τῆς ἐφευρέσεως ἐθαύμασα τὴν πτῆσιν...
κᾶν τὰ ποθεῖς ἀρσενικά,
κᾶν θέλεις νάναι θηλυκά,
κᾶν ἀρσενικοθήλυκα μ' ἐρμαφροδίτου φύσιν,
θὰ γίνων μὲ τὸ γούστο σου καὶ κατὰ πῶς σ' ἄρῃσει,
χωρὶς ὁ νοῦς σου νὰ μ'πορῇ τὸ θαῦμα νὰ χωρέσῃ.

Κι' ὅπως πληρόνεις, μὲν ἀμί,
καὶ τρῶς τῆς μηχανῆς ψωμί,
ἔτσι μεγάλῃ θάβωμε σ' τὸ μέλλον ἐσοδεῖα
μὲ μηχανῆς παιδιὰ.

Τὶ γονιμότης ἀληθὴς στὸν γόνιμό μας τόπο...
φαντάσου ν' ἀποκτᾷς παιδιὰ χωρὶς κανένα κόπο,
καὶ νὰ τὰ πέρνῃς, Περικλή, καὶ στὴν Πρωτομαγιά
νὰ κακοστομαχάζουνε μὲ χίλια δρὰ φαγιά,
κι' ὁ σάλος ὁ στομαχικὸς νάχῃ καὶ συνεπείας,
καὶ σὺ γνωρίζεις ποῖας.

Σὰν εὐτυχίης νὰ γενῇς
πατὴρ παιδιῶν τῆς μηχανῆς
νυχθημερόν θ' ἀναφωνῇς:
ὦχ! Κώτα μου, Κωτούλα μου,
χαρὰ ποῦχ' ἡ καρδοῦλα μου!

Π. — Οἰκτεῖρω, Φασουλῇ μου, τὰς κεφαλὰς τὰς πρώτας...
εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν
μέγας αὐτὸς ὁ Κώτας
ἀπὸ τὸν Ἀλμυρόν.

Κι' ἂν ἀπὸ φθόνον ἄλλοι τὸν πολεμοῦν Κωταῖοι,
μὰ ξέρεις ὅτι Κώτα Κώτας ἀεὶ κατέει.

Τὰ κατὰ φύσιν τέκνα θὰ τὰ περιφρονῇς
καὶ θὰ γυρεύῃς μόνο παιδιὰ τῆς μηχανῆς.
Αὐτὴ θὰ συντελέσῃ καὶ στὴν ἀκμὴν τοῦ κράτους,
κι' ὅταν, βρε Φασουλῇ,
γυμνάσια τελῇ,
θὰ τρέχωμε σ' τὸν Κώτα νὰ κάνωμ' ἐπιστράτους.

Φ. — Ἐχει κι' ἄλλας ἐφευρέσεις, ὅπου κόσμος ἀπορεῖ...
ἔμαθα πῶς θὰ μᾶς βγάλῃ κι' ἀπὸ μάρμαρο τυρί.
Γιὰ φαντάσου νὰ μᾶς κάνῃ κι' ἀνακάλυψι καμμιὰ,
ποῦ νὰ βγάξουν, Περικλέτο, κι' ἀπὸ μάρμαρα ψωμιὰ.

Τότε πλέον γι' ἀνδριάντας καὶ καμμία προτομὴ
δὲν θὰ τρέχουν στὴν Πεντέλη,
μὰ θὰ τρέχουν γιὰ καρβέλι,
μὰ θὰ τρέχουν γιὰ ψωμί.

Τὶ μακάριος ἐκεῖνος, ποῦ θὰ τρώῃ, Περικλέτο,
μαρμαρένιο ψωμοτύρι...
τὸ γεμάτο σου ποτήρι
στὴν ὑγείᾳ τοῦ Κώτα πρὸ τοῦ.

Σφάζονται Χριστιανοὶ
στὴν Ἀσία σὰν τραγιά,
καὶ σάντζουν οἱ τραγοὶ
μ' αἷμα τὴν Πρωτομαγιά.

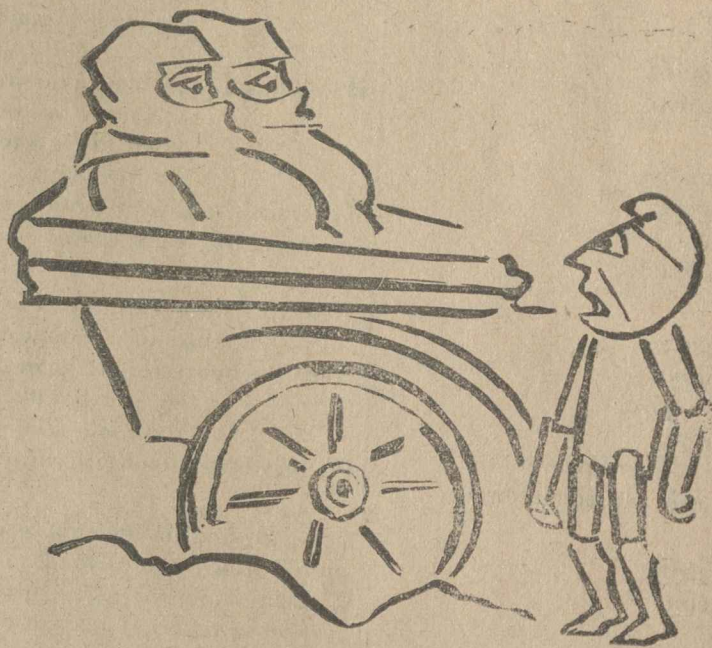
Ἐφάρσατε τὸν Μάιον μὲ τῶν τῆς ἀφροσύνης
κι' ἐνὸς βγαίνουν Κώτηδες πενήντα μὴ σὲ μέλη...
πλὴν Ταξιδάρχης ἔγινε σπουδαῖος ὁ Μεσοκάρης...
ὁ Βασιλεὺς τὸν φώναξε νὰ πᾶν ποὺ τὸν θέλει,
κι' ἐκεῖνος τοῦ τὸν ἐδῶσε μόνος ἰδιοκτεῖνος
γιὰ περισσώτερη τιμὴ καὶ πρὸ μεγάλο κύρος.

Πάστορ, τοῦπε, ποὺ μᾶς κάνεις καὶ μὲ τοῦτο καὶ μ' ἐκεῖνο
τὴν Ἀθήνα περιβόλι,
μὰ καὶ γιὰ Μεγαλοσταύρους ἄξιον ἐγὼ τὸν κρίνω,
ἄξιος φωνάζουν κι' ὅλοι.

Π. — Ἦλθε Μᾶης, βρε παιδιὰ, καλοκαίρι, ψάδας, γροῖτσας...
Ἱμπεράτορ σ' τοὺς Κορφοῦς, στὰς κλεινὰς Ἱμπερατρίτσας.
Κατετάραξε τὸ κράτος πειθαρχίας δειγμὰ νέον,
διαδήλωσις δικαία λοχιῶν καὶ δεκανέων.
Πράγματα συνειδησιμὰ, ποὺ συμβαίνουν σ' τοὺς συγχρόνους,
καὶ ποικίλουν τότε πότε πειθαρχίας μονοτόνους.

Γιὰ τὸ δίκιο σου μὴ σκάνῃς
καὶ μὴ σέρονῃς τὰ μάλλιά σου...
διαδήλωσις νὰ κάνῃς
νὰ τελειώσῃς τὴν δουλειά σου.

Μὴ τρομάζῃς μὲ τοὺς ἦχους στρατιωτικῆς φωνάρας,
κι' ὅρσε ξύλο μὲ κοτσάνι πατημένης ἀγκινάρας.

Τὸ ξυλένιο τὸ ζευγάρι
δρὸ Χανούμισσας φερμάρει.

- Φ. — Τούταις εἶναι δίχως ἄλλο.
Π. — Μὰ κι' ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω.
Φ. — Τοῦτα φαίνεται πῶς εἶναι τοῦ Χαμίτ τὰ Χανουμάκια,
ποῦ γυρίζουν' στήν Εὐρώπη καὶ φοροῦνε καὶ γιασμάκια.
Π. — Τούταις εἶναι... κύτταξέ της πῶς μᾶς βλέπουν, Φασουλή.
Φ. — Διελύθη τὸ χαρέμι τοῦ Χαμίτ τοῦ σεβνταλή,
κι' ἔφηναν καὶ τούταις μ' ἄλλαις
σεβνταλίδισαις Τουρκάλας,
κι' ἔφθασαν μυστηριώδεις καὶ' στὸν τόπο ταῦ σεβντᾶ,
ποῦ μὲ προνοντσιαμέντα φλογερὸς ξαναβροντᾶ.
Π. — Κύττα τοῦ Γυλδὶς κομμάτια,
κύττα, Φασουλή, κορμάκι,
κύττα μοῦτρο μὲ γιασμάκι,
κύττα φρύδια, κύττα μάτια.
—
'Δές καὶ τούτη, δὲς κι' ἐκείνη,
φθάνουν μέσα' στὸ γιανκίμι
τῶν φλεγόντων Παρλαμέντων
καὶ τῶν Προνοντσιαμένων.
'Αλλὰ ποῖος ὁ λόγος, βλάκα, ποῦ μᾶς ἦλθαν ἐδῶ πέρα;
Φ. — Γὰρ νὰ πιάσουνε τὸν Μᾶη' στὸν ἐλεύθερον αἶρα.
Π. — Ἀκου... θαρρῶ πῶς μᾶς μιλοῦν... μᾶς λένε γιὰ τὸν...
ἀμάν, κονζοῦμ, ἀμάν, γιαβροῦμ... ἐλάτε πρὸ κοντά.
Φ. — Ἐλάτε τῶν Γκισοῦρηδων νὰ δῆτε τὸ Παλάτι,
ἐλάτε γὰρ οἷς δείξωμε καὶ τῶν δεσμῶν τὴν μάγνα
μὲ μείζονας, μ' ἐλάσσονας, μὲ Κόντες Στρατηλάτη,
ποῦ διαδήλωσις σπαθῶν τοῦ' χάλασε τὰ πᾶνα.
'Ομοῦ καμμία, Περυλῆ, σ' ἐμᾶς δὲν ἀπαντᾶ...
Π. — Μυστήριον μὲ τῆς Χανούμ τοῦ γέροντος κουβαρντᾶ.
Φ. — Θαρρῶ τὸ Σύνταγμα τῶν Ροῦμ κι' αὐταῖς πῶς ἀγαπᾶνε.
Π. — Ἄς τῆς κατασκοπεύσωμε νὰ δώσωμε ποῦ θὰ πᾶνε.

Σύστασις Φασουλή
γὰρ τὸ Παληὸ Βιολί.

Μὲς' στοῦ τρέχοντος καιροῦ τῆς μεγάλης ἀηδίας
βγάζει τὸ Παληὸ Βιολί τοῦ Πολέμη μελωδίας.
Παίξει πρώτος τροβαδοῦρος καὶ τραγουδιστὴς μεγάλος
καὶ ψυχὴ καὶ νοῦ μαγεύει τοῦ παληοῦ τὸ νέον κάλλος,
ὅπου κάνει τὰ παλῆα νᾶχουνε προτίμησι...
πάρτε τὸ Παληὸ Βιολί μὲ δραχμαῖς τρεῖς ἥμισυ.

Καὶ καρπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Πάλιν εὐχαριστήριον ἐκφράζομεν θερμὸν
πρὸς ὅσους δὲν ἐξέχασαν τὴν ἐσοτὴν ἡμῶν.
Καὶ νῦν εὐχαριστοῦμεν τὸ Ζαχαροπλαστεῖον
'Αβραμοπούλου καὶ Λουμπιέ, τὸ καλλίστον καθ' ὅλα,
ποῦ δὲν ἔσχάνει τοῦ Ρωμηοῦ τὸν ψάλλον τὸν ἀστείον,
καὶ παγωτὰ μᾶς ἔστειλε κι' ἐφέτος μισοβόλα.

'Αμὲ τί νὰ πῇ κανένας καὶ γι' αὐτὸν τοῦ Ζαβορίτη,
ποῦ μᾶς ἔστειλε μὴ τούτοις περιλάλητ' σὺ σπῆτι.
Τὸν εὐχαριστῶ καὶ τοῦτον, ποῦ τεχνίτης εἶναι πάνυ,
ποῦ καὶ σπάνιας τῶν τε σπανιστότητάς μᾶς κάνει.
Πάλιν ἐκφράζεται καὶ ὁ ὅλος εὐαρεσκέτα θερμὴ
τοῦς δωρήσαντάς μοι δῶρα καὶ παγωτὰ καὶ αἷ.

Τὴν περὶ τὸν ραφείον τῶν κυρίων Μενδρινῶν,
ποῦ δικαίως χαιρεῖ φήμην καταστηματοῦ κλεινοῦ.
Δρόμος' Ὁφθαλματοῦ, δύο φέρον ἀριθμόν,
κι' ὅλο χάρις καὶ κομποῦ μ' ἔνα τέλειον ρυθμόν.